

ԳԼՐՆԱՅԻՆ ԱՆՈՒՂՋՆԵՐ.

Երազ տեսաւ... չքնաղ հովիտ՝
Անրջական և փարթամ,
Խուճկ ու միխակ, բոյր ու ժպիտ,
Զուր ու վտակ մեղրահամ:

Եւ ևս մենակ ու ծանրաքայլ՝
Այն հովտի մէջ լուսավառ՝
Շրջում էի, սիրտս մռայլ,
Հոգիս տխուր, տենչավառ:

Եւ գունազեղ ու պերճ ծաղկունք,
Արշալոյսի հով գեփիւռ
Զբուժեցին վէրքս խորունկ,
Արտիս ցաւերն ու մրմուռ...

Հովտն անցայ, և իմ տռաջ,
Ընդարձակ վայր բացունցաւ
Արեակէզ և անկանաչ,
Դաշտեր խանձուած ու ծարաւ:

Եւ ևս տեսայ բահը ձեռքին
Եղբայրս այնտեղ, այն դաշտում
Երգ էր կանչում՝ երգ սրտազին,
Քրտինք մտած աշխատում:

Երգում էր նա սուրբ աթաւաճն,
Ազնիւ վաստակ, իւր նկուղ...
Եւ երգի հետ խինդ ու հրճուանք
Զեղոււմ էին յորդարուղի:

Եւ համակուած այդ հրճուանքով՝
Ես վազեցի անհամբեր,
Փաթաթուկեցի նրա վզով
Ու մոռացայ իմ ցաւեր...

Յարութիւն Պետրոսեան.

